

PRÍSTIPKÁRSKÝ KRÁL

Mohli bychom také napsati král sevevovský, ale padá tu na váhu okolnost, že tento dobrý muž zaměstnává se výhradně jenom o pravou obuvi a nikoliv hotožením obuvi nové. Tímto "prístipkárským králem" je italský přístěhovalec Pasquale Vitterio, který přišel do Ameriky z města sedmi pahorků na břehu Tibery v Itálii, z Říma, a přinesl si do této země jenom chuf k práci. Neznal obvyklého jazyka a zvyků země, v které určeno bylo mu osudem dodělati se mimořádného úspěchu.

Usadil se nejdříve v New Yorku, ale zde se mu valně nelíbilo. Po nějaké době odebral se do Philadelphie, kteréhožto města se mu brzy zalíbilo. Postavil před jistý hostinec židli a zaměstnával se čistěním obuvi a prodejem tkaniček do bot. Čas od času jeho zákazníci také žádali o provedení oprávek obuvi. Mladý italský přístěhovalec sledal, že při opravování obuvi dá se vydělati mnohem více peněz nežli při pouhém čištění a proto vyprodal svůj "závod" a zařídil si dílnu na oprávkách obuvi.

Dnes tento italský přístěhovalec vlastní největší dílnu na oprávkách obuvi ve Spojených Státech, ne-li dokonce v celém světě. Zaměstnává 90 osob, z nichž 75 je obuvníků, pracujících na oprávkách obuvi. V jeho dílně opravuje se denně průměrně 600 až 800 párů střevičů. Jeho hrubý příjem je nyní asi \$250,000 ročně, čili téměř \$1,000 za každý pracovní den. Vitterio očekává, že během několika roků jeho roční příjem bude od \$500,000 do \$600,000 a že v jeho dílnách opravovatí se bude od 1,500 do 2,000 párů střevičů každého dne. Dle jeho náhledu v městě Philadelphii oprávkách obuvi znamenají ročně obrát od \$9,000,000 do \$10,000,000.

Francie a Anglie.

Franko-anglická aliance je ve vážném napjetí. V poslední době téměř v žádném bodě nemohou se Anglie a Francie shodnouti. Tato situace vyvolala odezvu v tisku o bouzi země. Ale přes to všechno aliance tato trvá nadále a musí trvati, má-li znamenat svět překonati přítomnou krizi. Francie pravidelně zastává správné stanovisko v každém rozporu. Snaží se míti vždy spravedlivý úsudek. Anglie pravidelně nezastává správné stanovisko, je-li v rozporu se svým spojencem. Anglii možno nazvati země oportunistickou. Někdy ovšem také stanovisko Anglie je založeno na širší základně budoucí bezpečnosti. Téměř při každé příležitosti však Anglie přihlíží hlavně k vlastním svým zájmům.

V přítomné době je mezi Anglií a Francií tolik rozporů, že bylo by opravdu obtížno učiniti úplný jejich seznam. Nejdůležitějšími z těchto sporných otázek je problém náhrady od Německa, uznání Ruska a problém nového uspořádání Levantu.

Ve Versailles Anglie byla v čestné dohodě s Francií v záležitosti německých náhrad. Rozhodnutí, ku kterým došlo ve Versailles, byla spravedlivá. Od té doby Francie nepovolila ani o vlas od mírových podmínek. Je zřejmé, že je to spravedlivě žádati na Německo, aby dostalo svým závazkům, a Francie je rozhodnuta trvati na tom, že Německo náhradu musí zaplatiti. Anglie však v poslední době přišla k náhledu, že Německo platiti nemůže. Francie trvá na bezpomínečném provedení podmínek versailleské mírové smlouvy, kdežto Anglie kloní se k náhledu, že podmínky tyto by měly býti zmírněny.

Francie stává se proti uznání sovětské vlády ruské jakýmkoliv způsobem, poněvadž bolševický režim nepovažuje za nic jiného nežli třídní tyranii. Prohlásuje, že skutečná demokracie nemůže bez hanby a pokrytectví poskytnouti žádného uznání bolševismu. Anglie vidí totéž co Francie, avšak přichází k jiným závěrům. Na prvním místě, Anglie se domnívá, že potřebuje ruského obchodu. Avšak více snad jí záleží ještě na budoucím možnostech. Anglie uvádome je si možnosti ruské-německé, ba dokonce i ruské-německo-japonské aliance, která mohla by vrhnouti svět do války ještě strašlivější nežli byla válka v letech 1914-1918. Francie ovšem vidí ta

že toto nebezpečí, ale proto přece nechce upustiti od své zásady. — Anglie je ochotna podniknouti kroky za účelem získání ruského přátelství, avšak Francie nechce vůbec jednati s nepřáteli civilisa-ce.

V otázkách, týkajících se Blízkého Východu, jsou rovněž značné rozdíly mezi Anglií a Francií. Francie vidí, že Řecko povolalo zpět svého germanofilského krále a tak se domnívá, že přestalo být spojencem. Z toho důvodu má za to, že smlouva, uzavřená v Sévres, dosud nepotvrzená, měla by býti změněna, velké výhody, poskytnuté Řecku, odvolány a otázky Levantu podrobeny revidi. Anglie sice shoduje se v odsouzení politického převratu v Řecku s Francií, ale přes to nesouhlasí s Francií v otázce nového uspořádání vci Blízkého Východu. Odvolání řecké armády z Malé Asie poskytl by značné výhody tureckým nacionalistům a poskodilo by značné spojence. Francie chce se obrátiti k Řecku zády, kdežto Anglie radí k mírnosti v naději, že v Řecku není pro spojence ještě všechno ztraeno.

To jsou jenom některé z bodů, v kterých Francie a Anglie nemohou se plně dohodnouti a spolupracovati. Jsou však ještě jiné, jako otázka německého odzbrojení, rehabilitace Rakouska, pomoci Polsku a celá řada jiných stejných nebo méně důležitých. Amerika pravidelně kloní se k stanovisku Francie, avšak současně nezapomíná, že Anglie má mnoho vnitřních problémů, které jí znepokojují a mají vliv na její rozhodování.

Je si v zájmu budoucího pokoje a míru přáti, aby obě tyto země přišly k náhledu, že prospěch obou spočívá v srdečné alianci. Úplná roztržka byla by katastrofální pro obě země. V jejich srdečné spolupráci spočívá naděje celé Evropy.

Harding dosud je toliko senátorem.

Senátor Warren G. Harding je v časopiseckých zprávách nazýván nově zvoleným prezidentem a Calvin Coolidge nově zvoleným místopresidentem, ale ve skutečnosti až dosud nikdo nebyl zvolen novým prezidentem Spojených Států anebo místopresidentem, aby zaujali svoje místa dne 4. března. Bude nutno učiniti ještě několik důležitých kroků, nežli Warren G. Harding a Calvin Coolidge skutečně budou prohlášeni za zvolené do úřadů, jež voličové země snažili se jim poskytnouti ve volbách dne 2. listopadu.

Žádný z nich neobdrží certifikátu, vyznačujícího jejich volbu, dříve nežli ve středu odpoledne, dne 9. února, 1921, kdy v společném zasedání senátorů a členů domu zástupců místopresident Marshall oznámí výsledek voleb. Voliči dne 2. listopadu nevolili pro prezidenta a místoprezidenta, nýbrž pro elektory v každém státě, jejich počet je přesně stejný jako počet senátorů a členů domu zástupců. Jaký tento stát má v kongresu. Elektori každého státu shromáždí se v státním kapitolu v druhý pondělí měsíce ledna a odevzdají svoje hlasy.

Governér státu připraví trojnásobný certifikát o výsledku této volby. Jedna kopie je odevzdána elektorům, druhá je poslána nejvyššímu sudimu spolkového distriktního soudu a třetí kopie je pak poslána sekretáři státu ve Washingtoně. Elektori pošlou po zvláštním poslu svůj dokument místopresidentovi Spojených Států a vzhledem k tomu, že tento dokument je po té uschován do bezpečnosti skříně.

Zákon vyžaduje, aby senát a dům zástupců se shromáždily v síni domu zástupců v druhou středu měsíce února, v kteréžto schůzi předsedati má místopresident. Zakonodárci pak mají provésti přehledku výsledků voleb, jak naznačeny jsou v certifikátech od elektorů. Tyto certifikáty jsou umístěny ve dvou zvlášť k tomu účelu zhotovených bedničkách z mahoganového dřeva. Když shromáždí se senátoři a členové nejvyššího soudu v síni, místopresident otevře obě bedničky a po té čtou se výsledky voleb v jednotlivých státech, jejich jména jsou vyvolávána místopresidentem.

Bedničky tyto na základě starého zvyku a tradice získá místopresident na památku. Thomas

R. Marshall opouští bude Washington v přítomném březnu se dvěma soubory takových bedniček. První soubor získal před čtyřmi roky, kdy oznámil zvolení Woodrowa Wilsona a svoje dne 14. února roku 1917.

Plány likvidace válečného dluhu.

Likvidace celého národního dluhu Spojených Států v období dvaceti let je definitivním programem odboru pokladu. Závazky vlády dne 30. září byly celkem \$24,000,000,000.

V programu tomto počítá se s určitostí s tím, že cizí země, jež získaly značné půjčky ve Spojených Státech, zaplatí svoje dluhy v stejné periodě. Spojené Státy zapůjčily různým evropským zemím \$9,500,000,000. Vláda musí nalézt metody ku zaplacení obnosu více jak \$14,000,000,000.

Odbor pokladu má v úmyslu zřídití umofovací fond dvou a půlprocentní, který má vésti k odstranění národního dluhu v dvaceti pěti letech. Tento národní dluh bude rok od roku menší. Splacení obnosů, zapůjčených evropským vládám, není možno očekávati v době krátké, avšak má se za to, že bude možno učiniti uspořádání, na jehož základě došlo ke splacení dluhu v dvaceti pěti letech.

Mezi Spojenými Státy a Spojenci vede se nyní vyjednávání, jehož cílem je docílení dohody o hledně placení úroků a hlavního kapitálu půjček. Po dobu tohoto vyjednávání splátky na úroky byly suspendovány. Úroky tyto o všem bude nutno zaplatiti později.

Washingtonští úředníci prohlásují, že dobrá vůle různých evropských vlád byla prokázána skutečností, že šest z nich učinilo splátky na půjčky v celkovém obnosu téměř \$115,000,000. Očekává se, že splátky tyto budou častější a větší, až dojde k upravení oběhových poměrů a obnově normální situace. Rusko dluží Spojeným Státům \$187,000,000, ale ani o tento obnos nejví se obavy a všeobecně se má za to, že Rusko po svém obrození, ku kterému zajisté dojde, svým závazkům dostojí.

TRŽNÍ ZPRÁVY.

Omaha, Neb. 28. prosince.

Table with market prices for various goods like flour, oil, and other commodities. Columns include item names and prices per unit.

Vepřový dobytek.

Table with pig prices: Nejvyšší cena 10.25, Průměrný prodej 9.50@10.15

Skopový dobytek.

Table with sheep prices: Nejlepší tučná jeh. 10.75@11.25, Dobra roční 6.75@8.00, Skopei 4.75@6.00, Dobré až nejlepší ovce 4.00@4.50, Průměrná až dobrá 3.75@4.75, Ovce ke krmení 2.75@3.65

Obilní trh.

Table with grain prices: PŠENICE - Čís. 1, tvrdá 1.74, Čís. 2, tvrdá 1.69, Čís. 3, tvrdá 1.64@1.67, Čís. 4, tvrdá 1.62, Čís. 5, tvrdá 1.58, Čís. 1, měchaná 1.58; KOKUŘICE - Čís. 2, bílá 64c, Čís. 3, bílá 62c, Čís. 3, žlutá 63c, Čís. 4, žlutá 60@61c, Čís. 5, měchaná 61c, Čís. 1, měchaná 59 1/2c; OVES - Čís. 2, bílý 36c, Čís. 3, bílý 35 1/2c

PLUKOVNÍK ŠVEC.

Dne 25. listopadu ruští legionáři vzpomínali smrti plukovníka Švece, který se zastřelil před dvěma lety v Aksakově.

Jistě, že mnoho životů a mnohá smrti našich legionářů byly dramaty. Umíraly a padaly s nimi lásky, naděje, mládí, budoucnost, zápasily v nich city, povinnosti, národy a víry, byly okamžiky, kdy rozpor se přirovnávaly a stávaly nepřeklenutelnými, byly stesky, byla zoufalství. Kdo z těch, kteří byli za hranicemi, nepožil v nitru nějakého takového dramatu? Ale Šveceova smrt, toť tragedia. Jest shrnutím set a tisíců osudů v jeden veliký děj, jest věčně trvajícím a denně opakujícím se zápasem neseným jednou osobou.

Vidím v Šveceovi cosi slunného. Není nic v mém vidění okrášleného smad dálkou a vzpomínkou, co by mi vyhledalo slovo "slunný". Viděl jsem jej vždy plně nadšením a víry, plně uspokojením z toho, že jest nesen radostí, jest plně nesen radostí jako Schillerův Valdštýn za svými hvězdami. Jeho hvězdou byla osvobození myšlenka, která však celou cestu svých bojovníků činila jasnou. Svítila na ni i na ty, kteří ji šli.

Odtud všichni naši starí bojovníci jsou tak jasnými postavami. Švece jako Surový, Husák, Vozněnik, Čížek, jako všichni starodružníci. Hostili léty se svou myšlenkou a bylo jim pod ní všecko tak jasným a bezpečným, jako dvakrát dvě. Nebylo rozporů. Cíl byl zřetelný, takřka hmatatelný. Bylo Rakousko a byly Čechy. Před tímto cílem všecko osobní, všechna malá dramata, své oblasti a zájmy ustupovaly do pozadí. Všechny velké postavy doboje byly vytesány zjednoho celého kamene. Nebýtí toho, nevykonaly by, co se jim podařilo. A v této jejich přímocnosti jest to jasné, veselé, pěkné, šťastné, jako jest v dětských očích.

Tak bylo i u Švece. Jak rád žertoval, veselil se, jak měl rád život, který při stu přiležitostech dával v obět! Byl hluboce vážný při každém vojenském úkonu, ale cítil při něm radost ze své práce, zlobil se nad nechtivým ruským okolím v kazanské kampani, ale nezapomněl ironie při jeho posuzování, neztrácel humoru v nejtěžší situaci a nejlépe mu bylo, když se mohl zasmát (ně usmíval se často, na plné kolo smál se zřídka). Měl rád své zdravé, svalnaté tělo, měl rád veselí na jejich hochů, zpěv, hudbu... Ne, naše revoluce nebyla pochmurná; prožili jsme za ní mnoho veselých a šťastných chvílí, byli jsme rádi každé trošce rozmaru a smůlce, bývali jsme lecky rozradostněni, zkrášlili jsme si, co se dalo; milovali jsme, když nie jiného, třeba jen hladové psíky na ruské magistrále. V naší revoluci nebylo úkrytů, tajných porad a přísah, vlhkého sklepení. Bylo v ní jasno, že neuzříme v životě větašho. A Švece byl jeden z nejčistších typů našeho vojáka, byl tak radostný, jak jen bylo možno, takový typ Smetanův či Manesův.

Byl nejšťastnější a nejspokojenější, dokud velel své rotě. Ztěžka se s ní loučil, když přijímal velení praporem, těžko se loučil s praporem, když obdržel pluk a s plukem, když stal se velitelem divise. Takovi byli tito starší. Dívá se nejmenší stopy osobní etizadosti. Jen těžko se loučili s tím, co milovali a musel je strkati osud na jejich místa, stávali se prvními, protože nebylo nad ně. Měli jenom jeden cíl před očima a šli za ním, slepi pro všecko ostatní, protože je oslepovalo příliš veliké světlo a hlavně slepi byli pro své osobní přespěchy, pro vše, co se týkalo jejich samotných. Nikdo to jasněji nedokázal než Švece.

Po čtyři léta žil jedinou myšlenkou. Obětaval pro ni vše a zachránil pro ni životy tisíců. Ale neušetřil svého. Když již jest téměř u cíle, sledováva nutným, aby v zájmu Velkého Cíle obětaval svůj život. Dvacetého pátého října se v Aksakově zastřelil. Dvacátého osmého října jest den Šveceovy smrti.

V osmnáctém roce v létě sahá česká fronta až k Volze, od Kazaně až po Saratov. Za Volhou jest hospodářství sovětské, od Volhy

až nevím kam na východ jest náš tábor. Proti nám stojí sovětské vojsko: dobře placení námerdníci a dobrovolníci, žnoucí ručními mužky ku předu, Čičani, Lotyši, zajatci. V našem táboře jest celé Rusko. I měšťáci, pravda, ale také dělníci všech železnic, je jich desetitisíce, a dělníci volžských a uralských národů, jsou miliony sedláků Rusů stejně jako Tatarů. Ale jejich správa je členů ruského národního shromáždění jest slabá, nemá ani síly, aby se ubránila o dva měsíce později Kolčakovskému násilníctví hrstky důstojníků a nedovědě také postaviti vedle nás schopné vojáky. Stojíme sami u Kazaně, s malou pomocí u Simbirsku a tisícem, dvěma Rusů pod Samarou. Nezbývá než roztažený front zúžiti.

U Kazaně velí prvnímu pluku Švece, ale jest podřízen místnímu ruskému velení. Dvacetinásobná přelisa bolševiků nerobíže našich výhodných posic, ale zvolna je obkličuje. Ruští vojenská páni, kterým je v Kazani pohodlné, kteří se nepostarali o město, neodvezli vojenských potřeb a také ne dosud svých zavazadel, slihuji aspoň slovy všechnu možnou pomoc, aby Českoslováky k vůli sobě udrželi jako zeď kolem města. Švece neukvapí se ve svém rozhodnutí. Ale také je neodložiti o minutu nad potřebu. A přese všechno lání a výtky ruského velení vyvádí včas českou posádku, z níž o den později by se snad vrátili rozptýlené a zubožené zbytky. Méně rozhodný a méně milující velitel nebyl by vykonal tak nepopulárního kroku, jako jest první signál a započeti ústupu.

Na střední a jižní frontě vyvíjejí se události podobně. Samara hájí generál Čížek za skrovné, téměř nijaké pomoci ruských vojsk. Koncem září přijíždí do Samary plukovník Švece s prvním plukem a energovaným již generál Čížek odevzdává mu velení nad celou první divisi. Švece rozvází celou situaci a lituje každého života českého vojáka, vyvádí naše pluky z volžských bažin a plánuje. Nastává ústup od Samary, ústup, který nás nestojí ani jediného padlého, vyjma těch, kteří zahynuli kdosi v něm neodvůdně panice.

Avšak, protože sibiřská armáda, která nás má vystřídati na místě, jež by již mohla svým plátem hájiti, jest jedak vázána v bojích mezi Jekatěrínburkem a Permí, jedak není úplně připravena, aby mohla ihned dojíti na bojiště, jest nutno, abychom ještě, třeba jen na krátko, bránili sovětskému vojsku, aby nevníklo do našich baží za Uralem. Ústup od Volhy děje se po dvou tratích, které se znamená zbližují. Plukovník Švece na místě, jež řekou řík, tekoucí napříč obou tratí již zbližených, stává se přirozenou obrannou čarou, dává příkaz svým plukům, aby vystoupily z vlaků, v nichž se dál ústup. Ale jeho příkaz narazil na neočekávaný odpor.

Několik lidí použilo deprese vojska, jaká i při nejlépe řízeném ústupu se dostavuje, aby je zagitovalo k nepohodnosti. Tito agitátoři nebyli vedeni ničím jiným, než že liehotila jim role vůdce. Heslo znělo, že vojska jsou unavena. A nebylo lepšího svědka nad pisatele těchto fádků, že vojska skutečně unavena byla, ale ve srovnání s únavou v bojích nad Kazaní byla nyní svěží, odpočatá dvěma týdny odpočinku ve vagoncích. A v nejtěžších dobách pod Kazaní potkávali na únavu vojsk jiní, vojini sami nezareptali ani slovem. Druhým heslem bylo: "Slibovaná pomoc spojenců se nedostavila. Nevěřme svému velení, které nám o ni mluvilo." A jako důsledek znělo: "Nevěřme ani tobě, Švece, který jsi nás vyvedl z pod Kazaně, vedeš nás živé a v pořádku od Samary, záplivě hlídáš životy každého jednotlivce!" Jižního hesla nebylo. Žádná politika nebyla zatřována do tohoto hnutí. Ale ustavičně se opakovalo, jako vzdálená bouře: "Nevěřme, nevěřme!" A když Švece přišel mezi své vojiny až na ty, kteří jej znali z dávna, snad již jako vojáka a baťochem na zádech, snad jako starostlivého rátného velitele — byl přivítán chladnou nedůvěrou a posměchem.

Vrátil se do svého vagonu, našel několik slov, která musela hlouiti každým, jeho srdce nepřestalo lidsky souditi a z jitra dne 25. října nalezl jej zastřeleného ranou do hlavy. Na stolku vedle něho ležela nedokončená výzva k vojínům staré první divise. Zpráva o jeho smrti rozesla se po malém městečku Belebějích, kde některé rotý prvního pluku byly ubytovány, jako hromový úder. Byla to strašná výčitka. Každý znal a rozpomněl se nyní na něho, všichni náhle jako u překot se rozhovořili, co pro nás vykonal, jak nás vedl ve zlých dobách a každý cítil jeho smrt jako vlastní bolest. Smrt dala zapomenouti na vše z posledních dnů: Na výmluvy o únavě, na slova o nevěře, na všechny fráze věrejška, na věrejší milující masy... Pluk vyšel na front, který mu byl určen a celý měsíc ještě se účastnil obtížných manévru v chladných podzimních dnech, kdy mlhy jako pohyblivé hory se toulaly mezi mrdvínáskými a tatarskými vesnicemi.

psal několik slov, která musela hlouiti každým, jeho srdce nepřestalo lidsky souditi a z jitra dne 25. října nalezl jej zastřeleného ranou do hlavy. Na stolku vedle něho ležela nedokončená výzva k vojínům staré první divise.

Zpráva o jeho smrti rozesla se po malém městečku Belebějích, kde některé rotý prvního pluku byly ubytovány, jako hromový úder. Byla to strašná výčitka. Každý znal a rozpomněl se nyní na něho, všichni náhle jako u překot se rozhovořili, co pro nás vykonal, jak nás vedl ve zlých dobách a každý cítil jeho smrt jako vlastní bolest. Smrt dala zapomenouti na vše z posledních dnů: Na výmluvy o únavě, na slova o nevěře, na všechny fráze věrejška, na věrejší milující masy... Pluk vyšel na front, který mu byl určen a celý měsíc ještě se účastnil obtížných manévru v chladných podzimních dnech, kdy mlhy jako pohyblivé hory se toulaly mezi mrdvínáskými a tatarskými vesnicemi.

Byla Šveceova smrt jenom bolestnou, lítostivou odpovědí na "nevěřme" vojáky? Byla následkem uvědomění si jejich rány ustrašením lidským citem? Bylo to zklamání, pocit nevědky, který stal se již nesitelným?... Švece nikdy nebyl malicherným a nikdy nebyl osobním. Dva dny před touto událostí byl ještě pln víry ve své vojáky. Druhého dne se situace zhoršila a každému, klidně ji posuzujícímu, zdálo se nemožným jiné východisko, nežli další ústup, ne ústup, ale útek i s nebezpečím vpustiti nepřítel do našeho vlastního středu v Zaurali. Ale tento skutek byl roven zradě nad druhými částmi našich vojsk, která stála v severním Uralu, a jímž by protivník vnikl do tůlu.

Tedy smrt Šveceova mohla znamenati, že nechce býti účasten této prorady. Ale pak, proč psal chvíli před svou smrtí řádky, znějící již jako ze záhrobi, jež musely proraziti mrazivou kůru, kterou se obklopmaly myslí vojínů všci všem následkům? Proč jeho konec neznamenal pro něho plný konec jeho veškeré zodpovědnosti? Proč rozšiřoval svou zodpovědnost až za svůj život? Jedinou odpovědí jest, že chtěl svou smrti promluvit. Promluvit silněji, než promluvil včera jeho ústa. Chtl vykřiknouti svou smrti.

A vykřikl. Byl to úžasný výkřik, kterým zněla zpráva o jeho smrti. Výkřik, který každého upamatoval, probudil z mloby, dohnal k vzepjetí sil, jakoby odkusil zavolal umírající o pomoc. A pluk tehdy šel ku předu, z myšlenkou na smrt kohosi velikého, dobrého a neviného.

Byla to obět. Poslední obět, kterou mohl přinést, jedině, co mohl vykonati, aby vzpomatoval kolísající se vojska.

Šel celý život za radostí. Jeho radostí bylo osvobození jeho národa. A tři dny před prohlášením samostatnosti ubíjí se, protože jinak nedovede již vojiny hlouiti, aby šli dále za bratrskou myšlenkou, která je vedla po čtyři léta.

Jeho tělo bylo převezeno do Čeljabinska na hřbitov, kde spalo již sta našich hochů. A spí snad na klidně, jako ten, kdo vykonal více než byl povinen, jestli dnešní vládci kraje dovedli si viziiti hrdiny, který se obětaval za tisícé svých bratrů.

Fr. Langer.

Cole a Grammer byli popraveni

Z Lincoln, Neb., se oznamuje: Alson B. Cole a Allen V. Grammer popraveni byli v pondělí minulého týdne ve státní káznici pro trauđu Grammarovy tehyně, pani Lulu Vogtové z Elba. Oba šli na elektrickou židli a prohlášením, že jsou nevinni. Byla to první poprava, provedená elektrinou v Nebraska. Případ tento vyvolal značnou pozornost vzhledem k usilovnému zápasu právníků o zachránění obviněných před smrti. K vraždě pani Lulu G. Vogtové došlo v červenci roku 1917. Cole a Grammer byli usvědčeni z této vraždy dne 12. července 1918 a odsouzeni k smrti. Poprava tato obělikrát na nátlak právníků obviněných byla odložena